

ပြစ်စာ

မဟူရာရန်စွယ်

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာ လုံခြုံမှုအတွက် ဘဝတစ်
သက်တာမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်တွေ့ရှိမှ
တင့်တယ်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

စောနနွာ

လောကမှာ အနာရှိရင် ဆေးရှိစမြဲပါကွယ်၊ အနာနဲ့ ဆေး တည့်အော
င် ပေးတတ်ဖို့ သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဆေးဖက်မဝင်တဲ့ အပင်၊ ဆေးဖ
က်မဝင်တဲ့ အရာဝတ္ထု ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။

ရှမ်းဆရာကြီး ဦးစိုင်းလုံ

ဝိသဿ ဝိသမောဓဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ၊ အဆိပ်သည် ပင် အဆိပ်ရဲ့
ဖြေဆေး ဖြစ်ပါတယ်။

ရှမ်းဆရာကြီး ဦးစိုင်းလုံ

၁၂လရာသီရဲ့ လပြည့်ညတွေမှာ မိစ္ဆာတွေ မကြိုက်တဲ့ ညဆိုလို့ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညပဲရှိတယ်။ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညက ဆေးပေါင်းခတဲ့ ညဆိုတော့ တန်ခိုးရှိတဲ့ ဂမုန်းရနံ့တွေရဲ့ ဒဏ်ကို သူတို့ မခံနိုင်ကြဘူး။

ငခွေး

မေတ္တာတရားကို စော်ကားမိသူ ဘဝတစ်သက်တာမှာ စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆုံနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါပြီ။

နန်းသူဇာ

မေတ္တာတရားရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရသူအတွက်လည်း နောင်တဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ကလွဲလို့ အခြားဘာနဲ့ မှ မထိုက်တန်ပါဘူး။

နန်းသူဇာ

တကယ့်ချစ်သူတွေမှာ အမှတ်အသား မလိုဘူး၊ ဘဝဘယ်လောက် ခြားခြား၊ ဘယ်လောက် ဝေးနေနေ ပြန်တွေ့တာနဲ့ အသည်းနှလုံးက အလိုလို သိနေတယ်။

ဒေါ်မင်းဇာ

ဒီလည်ဆွဲရတနာက တစ်နေ့ကျရင် မင်းရဲ့ ချစ်သူအစစ်ကို ရှာပေးသလို၊ ဒီဓားကလည်း မင်းအတွက် အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်က ကာကွယ်ပေးပါလိမ့်မယ်။

ဒေါ်မင်းဇာ

လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဘယ်ဘဝက ကူးပြောင်းလာတယ်ဆိုတာကို မသိနိုင်ကြပါဘူး၊ အဲဒီမှာ မှ ပါရမီစွမ်းအား ကောင်းတဲ့ သူတွေနဲ့ မေတ္တာစွမ်းအားကြီးမားသူတွေကတော့ ဘဝဟောင်းက ပြုခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်တွေနဲ့ ဘဝဟောင်းက ချစ်သူတွေကို ပြန်ပြီးသတိရကြတယ်၊ အမှတ်ရလေ့ရှိကြတယ်။

စောနနွာ

လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြတယ်၊ မေတ္တာရှိကြတယ်ဆိုတာ သာမန်အကြောင်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာအထောက်အပံ့ ပစ္စည်းမှ လည်း မလိုဘူး။

ကျော်စွာ

တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မေတ္တာအစစ်နဲ့ ချစ်ခင်နိုင်ခြင်းသာ အဓိက ကျပါတယ်။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ချစ်တာမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။

ကျော်စွာ

အခန်း(၁)

ကျွန်ုပ်နှင့် တိုတမ်ဝါဒမှတ်တမ်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးထွက်ရန် ကိစ္စများ လည်း မရှိ၊ စာရေးသားရန်ကိစ္စလည်း လောလောဆယ်တွင် မရှိသေးသောကြောင့် ယခင်က သွားလာခဲ့ဖူးသော ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းများအား ပြန်လည်ဖတ်ရှုနေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားသို့ ခရီးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ၎င်းမှတ်တမ်းများမှာ စာရေးသားသောအခါတွင် လွန်စွာမှ တန်ဖိုးရှိ အသုံးဝင်လှပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဖြင့် စာရေးသားခြင်း အလုပ်တစ်ခုကိုသာ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်သူဖြစ်ရာ စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် ရရှိသော ငွေကြေးများ ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသာမက ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊ တိဗက်တောင်တန်းများ အထိ ခရီးသွားခဲ့ဖူးပြီ။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာမြေပြင် အနှံ့အပြားတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်

ကောင်းသော အကြောင်းအရာများ ၊ အဖြစ်အပျက်များ စွာတို့ ရှိပေသည်။ ။

ထိုအကြောင်းများ သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ရေးသားမကုန်အောင် များပြားလှပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ထမံသီရွာသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ရေးသားပြုစုထားသော မှတ်တမ်းများက တွေ့သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ပြန်ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ထမံသီရွာသည် ချင်းပြည်နယ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ရိုးတွင် နာမည်ကျော်ကြား လူသိများ သော နေရာ တစ်နေရာကဖြစ်ပါသည်။ ။ ဟိုးယခင်ကပင် ထမံသီရွာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများ ၊ ရေးသားခဲ့သော စာပေမှတ်တမ်းများကို လေ့လာဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်၏။

မှတ်တမ်းများ ထဲတွင် ...

ထမံသီရွာအား ထမန်းလူမျိုးများမှ စတင်ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ ။ တောင်ပေါ်နာဂ နောက်အော်ကျေးရွာက အချို့ဆွေမျိုးအုပ်စုတို့ မှာလည်း ကျားဖြစ်သော အမျိုးအနွယ်များ ရှိခဲ့ဖူးသည် ဟု ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ ။

ဒါကို ‘သမန်းကျား’ ဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ခဲ့ကြသည် ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ။ နယ်ခံတစ်ဦးကတော့...

‘သမန်းကျားဆိုတာ လူရဲ့ ဝိညာဉ်က ကျားကို ပူးကပ်ပြီး သားကောင်တွေကို ကိုက်ခဲ သတ်ဖြတ်တဲ့ ကျားကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ သမန်းကျားဖြစ်တဲ့ လူဟာ အိပ်ပျော်နေသလို အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်။ သတိရလာတဲ့ အခါ သမန်းကျားဖြစ်စဉ်က ကိုက်သတ်ထားတဲ့ သား

ကောင်ရှိတဲ့ နေရာကို ပြောပြနိုင်တယ်တဲ့ လေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀လောက်က ထမံသီမှာ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ထမန်းအမျိုးသမီးကြီးပေါ့။ ထမံသီမှာ တော့ နောက်ဆုံး ကျားမျိုးဆက်လို့ ပြောတယ်။ အမည်က ဒေါ်မင်းရေးလို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒီ ဒေါ်မင်းရေးကို တစ်ရွာလုံးက ကျားမျိုးနွယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတယ်။

‘ထမန်းကျား ပြောင်းနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်’ ဟု ပြောပြသည် ။

ထို့ပြင်...

သီဂီနဒီ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား (ဒုတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ ၂၃၄)တွင် ထမန်းမျိုးနွယ်များ အကြောင်းအား ဤသို့ ရေးသားထားသည် ကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည် ။

၎င်းနယ်မြေမှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက အသိစွဲ၊ အကြားစွဲ၊ ယုံကြည်စွဲနှင့် ကျားမျိုးနွယ်ဟု ထင်မှတ်နေကြသော ကျားမျိုးနွယ်များလည်း ရှိခဲ့ကြသည် ။

ထမန်းမျိုးနွယ်မှ ကျားဖြစ်သောကြောင့် ‘မန်းကျား’ ဟု ခေါ်ခဲ့ကြရာမှ ကာလကြာသောအခါ လူများ ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ‘သမန်းကျား’ ဟူသော အမည်ဝေါဟာရတစ်ခု တွင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

၎င်းနှင့် ဆက်စပ်သော ပုံပြင်များ လည်း ရှိပေသည် ။

ကျားနွယ်ကျားဆက် တစ်ဦးဖြစ်သော ထမန်းတစ်ဦးသည် ‘သမန်းကျား’ ဘဝသို့ ပြောင်းလိုက ပြောင်းနိုင်၏။ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလိုက ထိုသူသည် အဖော်တစ်ဦးနှင့် တောထဲသို့ သွားရသည် ။

တောထဲသို့ရောက်သောအခါ ကျားအဖြစ် ပြောင်းမည့်သူက အဝတ်အစား အားလုံးကို ချွတ်ပြီး ပါလာသည့် အဖော်အား ပေးထားရ၏။ အဖော်ဖြစ်သူက အဝတ်အစားများကို ယူပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်နေရသည် ။ ထိုသို့ တက်နေရခြင်းမှာ သမန်းကျားဖြစ်လာသူက အန္တရာယ် မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျားအဖြစ် ပြောင်းမယ့်သူသည် ကျားစိတ်များ ဝင်လာအောင်လုပ်ပြီး ကျွမ်းသုံးခါ ထိုး၍ တောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။

ထိုသူသည် တောထဲတွင် ကျားတစ်ကောင်၏ စွမ်းအားများ ၊ သတ္တိများ ၊ လျင်မြန်မှု၊ ဖျတ်လတ်မှုနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို သုံး၍ သားကောင်ကို ကိုက်ဖမ်း၍ သတ်သည် ။

ထိုသို့ သားကောင်ရရှိပြီးသောအခါ အဖော်ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးသို့ ပြန်လာသည် ။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ အဖော်ဖြစ်သူက အဝတ်အစားများကို လှုပ်ရမ်းပြရသည် ။ ကျားစိတ်ဝင်နေသူက ၎င်း၏ အဝတ်အစားများကို မြင်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း သတိရ လာပြီး လူစိတ်ပြန်ဝင် လာလေသည် ။

ထိုအခါမှ အဖော်က အဝတ်အစားများကို ပေးလိုက်ရသည် ။ စိတ်ချရသောအခါ အဖော်သည် သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်း၏။ ထို့နောက် သမန်းကျားဘဝက ကိုက်သတ်ထားသော သားကောင်ကို ရှာဖွေပြီး ယူခဲ့သည် ။

ထိုနယ်မြေ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော လူမှ သမန်းကျားအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းနိုင်သည် ဆိုသော ဖြစ်စဉ်တို့ ကို မနုဿပညာရှင်တို့ က မနု

သဗေဒ သိပ္ပံနည်းကျ ကြံဆထားသည် တို့ လည်း ရှိပေသည်။ ။

မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ က သမန်းကျားဟူသည် ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု ‘တိုတမ်ဝါဒ’ တွင် အကျုံးဝင်သည့် ယုံကြည်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ။

ထို တိုတမ်ဝါဒသည် ယနေ့တိုင် ကမ္ဘာ့ နေရာအနှံ့အပြား၌ ရှိနေ တွေ့နေရသေးသည် ဟု လည်း မှတ်တမ်းများက ဆိုပါသည်။ ။

အချို့သော သုတေသီတို့ ကမူ တိုတမ်ဝါဒကို ရှေးအကျဆုံး ဘာသာ ရေးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အချို့သုတေသီတို့ ကမူ ဘာသာ ရေးဟု မသတ်မှတ်ကြပေ။

ထိုအထဲတွင် မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ‘ဝီလျံဟောင်းဝဲလ်’ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်မှာ ထင်ရှားသည်။ ။

‘တိုတမ်ဝါဒမှာ ဘာသာရေး မဟုတ်ချေ။ သစ်ပင် (သို့မဟုတ်) တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် စွဲလမ်းယုံကြည်မှု၊ အလေးထား လေးစားလွန်းမှု။

သစ်ပင် တိရစ္ဆာန်တို့ နှင့် ဆွေမျိုးနွယ်စပ်နေသည် ဟု ထင်သည့် စိတ်ကူးယဉ် တွေးခေါ်မှုများ သာ ဖြစ်သည်’ ဟု အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထား၏ ။

ဥပမာ...

ခြင်္သေ့တိုတမ်ဝါဒများကို ယုံကြည်နေမိသူသည် မိမိတို့ သည် ခြင်္သေ့ မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသည် ဟု စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်နေ ကြ၏။ ခြင်္သေ့များ နှင့် မိမိတို့ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသည် ဟု လုံးဝ ယုံကြည်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ခြင်္သေ့များ သည် သူတို့ အတွက် လုံးဝ အန္တရာယ်မရှိ၊ သူတို့ ကလည်း လုံးဝ မကြောက်ရွံ့ကြ။

ထိုသူတို့ သည် ခြင်္သေ့တောတွင် ရဲဝံ့စွာ သွားလာဝံ့ကြသည် ။ ထို့အတူ မိကျောင်းတိုတမ်ဝါဒီများ သည် မိကျောင်းများ ပေါများ လှသည့် မြစ်ချောင်းများ ထဲသို့ ရဲဝံ့စွာ ကူးသန်းသွားလာဝံ့ကြသည် ။ မိကျောင်းတို့ သည် သူတို့ ကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည် ။

ထို့ပြင် ဝက်ဝံတိုတမ်ဝါဒီများကလည်း ဝက်ဝံများကို မကြောက်ရွံ့ကြ။ နှစ်စဉ်ပွဲတော်ရက်များ အတွက် အထူးသီးသန့် မွေးမြူထားသည့် ဝက်ဝံကို သတ်၍ အသားအနည်းငယ်စီ ဝေငှ၍ စားသောက်လေ့ပင် ရှိကြသည် ။

ထို တိုတမ်ဝါဒ အမျိုးအစားကို မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ က သုံးမျိုး သုံးစား ခွဲခြားထားကြပြန်၏။ ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် ဆွေမျိုးအုပ်စု တစ်စု ကသာ လက်ခံယုံကြည်ထားသည့် ဆွေမျိုးစု တိုတမ်၊ တစ်ရွာလုံးတွင် တစ်ဦးကသာ ယုံကြည်သည့် ပုဂ္ဂလိက တိုတမ်နှင့် ကျား၊မ အုပ်စု အလိုက် လက်ခံယုံကြည်ကြသည့် လိင်အလိုက်လက်ခံ သက်ဆိုင်သည့် တိုတမ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့ အလိုအရ ဤချင်းတွင်း၊ နာဂနယ်မြေ၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် သမန်းကျားအယူဝါဒသည် ဆွေမျိုးအုပ်စု တစ်ခုမျှနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် ဆွေမျိုးစု တိုတမ်သာ ဖြစ်၏။

စိတ္တဗေဒပညာအရ ဤသမန်းကျားစိတ်သည် ‘ဟစ်စတီးရီးယား’ခေါ် စိတ်ကျိုးကျိုးကြွကြွ ဖြစ်မှုဟု ဆို၏။

အကြောင်းမူကား...

သမန်းကျားမအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်သည် ဟု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စွဲ
လမ်းနေသူသည် ထိုစိတ်၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်ပင် သားကောင်များကို
နိုင်အောင် တိုက်ခိုက် သတ်ပုတ်နိုင်၏

ရက်စက်စွန့်စားဝံ့၏။

ကျားစိတ်ဝင်အောင် အထင်အမြင်စိတ်ဖြင့် ယုံကြည်စွာ လှည့်စား
ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့်...

မိမိတို့ ၏ နာကျည်းချက်၊ ခံစားချက်နှင့် ကလွဲစားချေလိုချက်တို့ ကို
စုစည်းကာ သမန်းကျားစိတ်ဝင်၍ လက်စားချေ တုံ့ပြန်ကြခြင်းဖြစ်သည်
ဟု စိတ္တဗေဒဖြင့် ကောက်ချက်စွဲကြခြင်း ဖြစ်၏။

အထက်ချင်းတွင်း၌ ခရိုင်ဝန်ဖြစ်ခဲ့သူ မစ္စတာ ဂရန့်ဘရောင်းသည် ၁
၉၀၈ခုနှစ်တွင် စာအုပ်ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူး၏။ သူ၏ စာအုပ်ထဲတွင်
ထမန်းလူမျိုးတို့ သည် လူစင်စစ်မှ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနိုင်ပြီး၊ မိမိ
ပိုင် ပစ္စည်းများကို ခိုးယူသူတို့ အား ဒုက္ခပေး လက်စားချေလေ့ရှိသည်
ဟု ဖော်ပြထားဖူးသည် ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ယဉ်ကျေးမှု မနုဿရူထောင့်မှ သိပ္ပံနည်း
ကျ ဆန်းစစ်ထားသည့် သမန်းကျားအပေါ် သုံးသပ်မှုကိုလည်းကောင်း၊

စိတ္တဗေဒဖြင့် သမန်းကျားစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ရှုမြင်ထားချက်ကို
လည်းကောင်း၊ ၎င်းမှတ်တမ်းများ အရ သိရှိခဲ့ရပေသည် ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အချိန်က ချင်းတွင်းနယ်ဘက်တွင်
ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသော သမန်းကျား၊ ထမန်းကျား ဖြစ်သည် ဟူသော အ
ယူအဆမှာ ကျားစိတ်ဝင်လာသည် ဟု အထင်အမြင်စိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်မိ

မိ ကျားဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်လာကာ မိမိတို့ ၏ နာကျည်းချက်၊ ခံစားချက်နှင့် ကလွဲစားချေလိုချက်တို့ ကို စုစည်းကာ တုံ့ပြန်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုထမန်းကျား အယူအဆနှင့် ပတ်သက်၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အချိန်က မှတ်မှတ်ရရ ဆိုရပါမူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တိုင်းတစ်ပါးသား မျက်နှာဖြူများ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ကာ တိုင်းရင်းသားတို့ အပေါ် မတရားအုပ်ချုပ်နေသောအချိန်တွင် ချင်တွင်းမြစ် အရှေ့ဘက်တွင် ‘ဟန်လိုင်းလား’ရွာကြီးရှိပြီး၊ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ‘ဆွမ်ကိန်း’ ဟူသော ရွာကြီးနှစ်ရွာ ရှိခဲ့သည် ။

ထိုရွာကြီးနှစ်ရွာတွင် ထမန်းကျား အယူအဆနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များအား မှတ်တမ်း ပြုစုထားသည် များရှိခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ‘မဟူရာဧကရီ’ ဝတ္ထုရှည်ရေးသားစဉ်က တနိုင်ငံမြို့မှ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ဦးဖြစ်သူ မုဆိုးကြီး ဦးဇော်ခွန်ကောင်းမူကြောင့် ထမံသီရွာသို့သော်လည်းကောင်း၊

ယခုအခါ နေရာဟောင်းမျှသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆွမ်ကိန်းနှင့် ဟန်လိုင်းလား ရွာဟောင်းကြီးများ သို့လည်းကောင်း ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းအချို့ကို ရရှိခဲ့ပေသည် ။

ထိုမှတ်တမ်းများမှ အချက်အလက် အဖြစ်အပျက်များကို ထုတ်နုတ်ယူပြီးဖြစ်၍ ‘မဟူရာရန်စွယ်’ အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုကြီး ရေးသားရပေသည် ။

အခန်း(၂)

သွေးစွန်းသော မဟူရာည

ညသည် ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ။ အမှောင်ထုများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ဖြန့်ကျက်ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ ။ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်၌ ကြယ်ရောင်များ ရှိသည် ဆိုသော်လည်း တိမ်ညိုတိမ်မည်းများက ထူထည်ကြီးမားစွာ ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် ဤမျှ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တောင်ကုန်းများ ပေါ်တွင် ရှိသော သစ်ခြောက်ပင်ကြီးများ ၊ သစ်ပင်ကြီးများ တို့ မှာ အမှောင်ထုအောက်ဝယ် ပုံသဏ္ဌာန်အမိုးမျိုး ရှိနေကြရာမှ လေတိုးလိုက်တိုင်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေပုံမှာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးများ နှင့်ပင် သဏ္ဌာန်တူနေတော့သည်။ ။

နေရာမှာ ...

ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ဆွမ်းကိန်းရွာကြီးနှင့် မဝေးလှသော ‘ဟူးကောင်းတောင်ကုန်း’ပေါ်၌ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်၌ သီချိုင်းဟောင်းတစ်ခု ရှိပေသည်။ ။ ထိုသီချိုင်းဟောင်းတွင် ရှေးဟောင်းရတနာပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားသည် ဆို၍ သော် လည်းကောင်း၊ မိုးကြိုးသွားဖြင့် စီမံပြုလုပ်ထားသော ဓားတစ်လက် ရှိသည် ဆို၍ သော်လည်းကောင်း၊

နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် စီရင်ပြုလုပ်ထားသည့် နန်းစဉ်လည်ဆွဲ ရတနာ တစ်ကိုး ရှိသည် ဆို၍ သော်လည်းကောင်း ၊

ထိုသတင်းများကြောင့် ရွာအနီးအနားမှ လူများ သော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ သော်လည်းကောင်း များစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိကြ လေသည် ။

ထိုရတနာများကို အရဲစွန့်ကာ လာရောက်ရွာဖွေသူများ လည်း ရှိခဲ့ ကြပေသည် ။ သို့သော် ထိုသို့ လာရောက် ရှာဖွေကြသူတိုင်း ကြောက် ဖက်ဖွယ်ရာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည် ဟု ဆိုကြလေ၏။ အချို့က ဝိညာဉ်များကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အချို့က သဒ္ဓါင်း ဟောင်းအနီးတွင် နေထိုင်သော တောရိုင်းတရိစ္ဆာန်များ ၊ မကောင်းဆိုးဝါးများ ၏ နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးမှုကြောင့်သော်လည်း ကောင်း အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကြသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ဟူးကောင်းတောင်ကုန်းပေါ်ရှိ သဒ္ဓါင်းဟောင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ သွား ရောက်ခဲ့ကြသူတိုင်း အန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်တစ်မျိုးမဟုတ် တစ် မျိုးနှင့်တော့ ကြုံရသည် ကြောင့် မသွားဝံ့မလာဝံ့ကြတော့ဘဲ လူအများ ကွင်းရှောင်ရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ညဘက်မဆိုထားနှင့်...

နေ့အခါများ တွင် ပင် တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ထိုကုန်း ပေါ်သို့ မသွားမလာဝံ့ကြပေ။

ယခုအခါ ထိုမျှ မှောင်မိုက်သောအချိန်တွင် ဟူးကောင်းတောင်ကုန်း ပေါ်သို့ လူသုံးယောက် တက်လာကြသည် ။

သူတို့ သည် မီးအိမ်ငယ်ငယ်တစ်လုံး၊ ဓားလုံလက်နက်များ ယူဆောင်ကာ အရဲစွန့် တက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ၎င်းတို့ တွင် တူရွင်းနှင့် ပေါက်တူးများ လည်း ယူဆောင်လာ ၏။ သုံးယောက်စလုံး အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် ရှိပြီး သန်မြန်ဖျတ်လတ်သူများ ဖြစ်ကြသည် ။ ၎င်းတို့ သုံးယောက်မှာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မတက်လာခင်က ရဲဆေးတင်သည့်အနေဖြင့် အရက်သောက်ထားကြသောကြောင့် အတန်ငယ် မူးနေကြသည် ။

ယခုလို အမှောင်ထု ကြီးစိုးထားသော ညအခါတွင် တစ္ဆေခြောက်သည် ဟု နာမည်ကြီးနေသော ဟူးကောင်းသီချိုင်းဟောင်းသို့ အရဲစွန့်ကာ လာခဲ့ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရတနာပစ္စည်းများ ရှာဖွေကြရန်အတွက်ပင် ဖြစ်သည် ။

‘သိန်းတင်... မင်းအပြောကောင်းလို့ သာ အရဲစွန့်ပြီး မှောင်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရောကွာ’

စိန်သန်းက ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည် ။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတယ်ဆိုတာကရော သေချာရဲ့ လားကွာ၊ တော်ကြာ ရတနာမတွေ့ဘဲ တစ္ဆေနဲ့ တွေ့နေမှ ပြေးပေါက် မှားနေပါဦးမယ်ကွာ’

အေးကျော်ကပါ ဝင်ပြောသည် ။

‘မင်းတို့ ကလည်း ကွာ ငါကလည်း မသေချာဘဲ မင်းတို့ ကို အခုလို ခေါ်လာပါ့မလား၊ သေချာလို့ ခေါ်လာတာပေါ့ကွာ’

‘ဘယ်လိုသေချာတာလဲ’

‘ဒီ သီချိုင်းဟောင်းထဲမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာ

တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့အဘိုးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ပြော
ပြခဲ့တာကွ၊ သူတို့ လာရှာတုန်းကတော့ သိချိုင်းထဲက ကျားလိုလို၊ ကျား
သစ်လိုလို သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ထွက်လိုက်လို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာလို့
ပြောကြတယ်ကွ’

‘ဒါဖြင့် တို့ တွေလည်း သတိထားရမှာ ပေါ့၊ တစ္ဆေခြောက်တာ မ
ခြောက်တာထက် ဆွမ်ကိန်းရှာကလူတွေ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဟန်
လိုင်းလားနဲ့ ဆွမ်ကိန်းက နှစ်ရွာတစ်ရွာ သင့်မြတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊
တို့ လာမှန်းသိရင် ဒီလူက ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ အေးကျော်ရယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဆွမ်ကိန်းရှာ
ကလူတွေ ဒီနေရာကို လာဝံ့ဖို့ မဆိုထားနဲ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုတောင်
ထွက်ဝံ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ချစမ်းပါ’

‘ဒါဖြင့်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ’

၎င်းတို့ သုံးယောက်မှာ ချင်းတွင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ရှိသော
ဟန်လိုင်းလားရွာကြီးမှ ရွာသားများ ဖြစ်ကြသော သိန်းတင်၊ စိန်သန်း၊
အေးကျော်တို့ ဖြစ်ကြသည် ။

ချင်းတွင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ ရှိသော ဟန်လိုင်းလားရွာနှင့် အ
နောက်ဘက်ကမ်းမှာ ရှိသော ဆွမ်ကိန်းရွာတို့ မှာ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ရန်
ငြိုးပွားကာ သင့်မြတ်မှု မရှိကြပေ။

အချိန်မှာ ၁၈၈၅ခုနှစ် ကာလဖြစ်ပြီး တိုင်းပြည်အခြေအနေ မငြိမ်မ
သက်နှင့် အေးချမ်းမှု မရှိသော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ့်ဒေသနှင့်
ကိုယ်၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် အုပ်စုများ ဖွဲ့ကာ
တစ်ဗိုလ်တစ်မင်း ထူထောင်နေကြသော အခြေအနေဖြစ်သည် ။

၁၈၈၅ခုနှစ်တွင် မျက်နှာဖြူနယ်ချဲ့များက ဘုံဘေးဘေးမား သစ်ကုမ္ပဏီကိစ္စကို အကြောင်းပြကာ မြန်မာနိုင်ငံအား အကြောင်းမဲ့ ကျူးကျော်ရန်စတင်ကြသည်။ ။

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်စ ပြုနေသော ကာလပေမို့ တိုင်းရင်းသားများမှာ လူသူလက်နက်များ ရသမျှ စုဆောင်းနေကြသော အချိန်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်၌ ရှိသော ဆွမ်ကိန်းရွာကြီးတွင် ရွာခေါင်းကြီး ဦးလဖော်က အုပ်ချုပ်ပြီး အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဟန်လိုင်းလားရွာကို ဦးသက္ကက စီမံအုပ်ချုပ်လေသည်။ ။

နှစ်ရွာစလုံးမှာ အိမ်ခြေပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိသော ရွာကြီးများ ပီပီလူအင်အားလည်း များကြပေသည်။ ။

ယခုအချိန်တွင် နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူများ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်စ ပြုလာပြီဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ရွာစလုံးမှာ လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား တောင့်တင်းခိုင်မာအောင် စီမံဆောင်ရွက်လျက် ရှိပေသည်။ ။

အမှန်တော့...

၎င်းတို့ နှစ်ယောက် မသင့်မြတ်ကြခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူများ တို့ ၏ သူလျှိုများက အတွင်းသူလျှိုများ ထည့်ကာ မက်လုံးများ ပေးပြီး သွေးခွဲနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်...

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ဟန်မပျက် ဆက်ဆံမှုများ တော့ ရှိကြပေသည်။ ။ သုံးယောက်သား မီးအိမ်အလင်းရောင်ကလေးကို အားပြုကာ တဖြည်းဖြည်းတက်လာကြရာ မကြာမီ သီချိုင်းဟောင်းရှိရာ

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ ။

‘သိန်းတင်... တို့ က ဘယ်နေရာမှာ တူးရမှာ လဲ’

‘အဘိုးပြောခဲ့တာက ဒီသီချိုင်းဟောင်းရဲ့ မြေအောက်တစ်နေရာမှာ လိုက်ဂူတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီလိုက်ဂူထဲမှာ ကျောက်တလားနဲ့ ထားတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းရှိတယ်။ အဲဒီအလောင်းက ဆေးအစီအရင်တွေနဲ့ ထားတာ ဖြစ်ပုံရတယ်။ အခုအချိန်ထိ မပုပ်မသိုးဘဲ ပကတိရုပ်အတိုင်း ရှိနေသေးတယ်တဲ့ ’

‘နေစမ်းပါဦး အဲဒီရုပ်အလောင်းဆိုတာက ယောက်ျားအလောင်းလား၊ မိန်းမအလောင်းလား’

‘ယောက်ျားအလောင်းပဲ။ ရှေးခေတ်က သူရဲကောင်း အဝတ်အစားတွေနဲ့ ပဲ၊ သူနဲ့ အတူ ရှေးဟောင်းဓားတစ်လက်လည်း ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ရတနာကိုးပါးနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ လည်ဆွဲကုံးတစ်ကုံးလည်း ရှိတယ်’

‘ဒါပဲလားကွ’

‘မဟုတ်ဘူး ၊ ရတနာပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီးရှိသတဲ့ ’

‘စိတ်ဝင်စားစရာပဲဟေ့၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ မင်းအဘိုးက အဲဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ၊ ရတနာတွေကိုရော ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း ယူမလာကြတာလဲ’

သိန်းတင်က ရှင်းပြလေသည်။ ။

‘ဒီလိုကွ၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ဒုတိယစစ်ပွဲကာလအတွင်းမှာ အဘိုးတို့က အင်္ဂလိပ်တွေကို တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ကာလမှာ ပဲ ဒီနေရာကို အမှတ်မထင် ရောက်ခဲ့ကြတာ၊ ရောက်ပုံက စစ်ပွဲကာလအတွင်းမှာ ပဲ တိုက်ပွဲ

တစ်ပွဲတိုက်ရင်း သူတို့ ပြောက်ကျားတပ်တွေ အရေးနိမ့်တော့ ဆုတ်ခွာရင်း ဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတာ’

‘ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း မယူခဲ့တာလဲ’

‘စစ်ပွဲကာလအတွင်းမှာ လူတွေတောင် အသက်လုပြီး ပြေးနေရတာ ဒီရတနာတွေ ဘယ်လိုလုပ် ယူနိုင်မှာ လဲ၊ ဒါကြောင့် နေရာပဲ မှတ်ထားခဲ့ရတာ’

‘နောက်တော့ရော’

‘နောက်တော့ ဒီနေရာကို သိတဲ့ လူတွေက စစ်အတွင်းမှာ ပဲ တဖြည်းဖြည်း သေကုန်ကြတာ၊ နောက်ဆုံး အဘိုးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အဘိုးမသေခင်က ပြောသွားခဲ့လို့ ငါတောင် သိခဲ့ရတာ’ ဟု သိန်းတင်က ပြောပြသည်။ ။

ထိုအခါ အေးကျော်ကပါ ဝင်ပြောသည်။ ။

‘သိန်းတင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ စိန်သန်းရ’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဟူးကောင်းတောင်ကုန်းပေါ်မှာ တစ္ဆေခြောက်ခံရတဲ့ သူတိုင်း ရှေးခေတ်အဝတ်အစားတွေနဲ့ လူတွေကို တွေ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်လပြည့်လကွယ်နေ့တွေမှာ ဓားကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ထွက်ထွက်လာတာကို မြင်ကြရသတဲ့ ’

ထိုအခါ စိန်သန်းက...

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း အယူသည်းမနေကြစမ်းပါနဲ့ ၊ လောကမှာ ရုပ်ရှိရင် နာမ်ရှိရမှာ ပေါ့၊ နာမ်ဆိုတာ ဝိညာဉ်ပဲ၊ တို့ ပတ်ဝန်းကျင်

မှာ မြင်ရတာတွေရော၊ မမြင်တာတွေရော ဝိညာဉ်တွေ အများကြီး ရှိတာပဲကွာ’ ဟု အားပေးသည်။ ။

‘ကိုင်း... ဒါဖြင့်လည်း အချိန်မရှိဘူး၊ တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရအောင်’ ဟု ဆိုကာ ကုန်းမြေတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်ကာ ထူးခြားသော နေရာများကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေသည်။ ။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးများ ပေါသလို၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ကလည်း ထူထပ်လှသည်။ ။ အချို့နေရာများ တွင် တောင်ပို့များ ရှိကာ ဂူပေါက်ဝများ သဖွယ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။

အချို့တောင်ပို့များ အတွင်းမှ မြွေတွန်သံများ ကြားရသည်။ ။ တစ်နေရာအရောက်မှာ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် လွန်စွာမြင့်သော ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

‘အဘိုးပြောသွားတာကတော့ ကုန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ပင်အနီးမှာ ဂူပေါက်တစ်ပေါက် ရှိတယ်၊ အဲဒီဂူပေါက်ထဲကို ဝင်ရမှာ လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီနား သွားကြရအောင်’

သုံးယောက်သား ထိုသစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ တက်လာကြသည်။ ။ ထိုသစ်ပင်ကြီး ရှိရာသို့ တက်လာကြသည်။ ။ ထိုသစ်ပင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာ လည်း တောင်ကုန်းကြီးများ ၊ တောင်ပို့များ စွာတို့ ရှိသည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက် တောင်ကုန်းတစ်ဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေနေကြစဉ် သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်း တောစပ်အတွင်းမှ အရိပ်မည်းတစ်ခုသည် သူတို့ နောက်မှ ခြေရာဖျောက်ကာ လိုက်နေသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ မီးရောင် တစ်စွန်းတစ်စနှင့် ထိလိုက်သောအခါ မျက်လုံးနေရာမှ နီရဲသော အလင်းစက်နှစ်ခု ဖြာထွက်လာသည်။ ။ ၎င်းတို့

နောက်မှ လိုက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် ခြေသံလုံလှ သောကြောင့် အနီးကပ်လာသည့်တိုင် လူသုံးဦးတို့ က မသိနိုင်ကြပေ။

တစ်ကြိမ်တွင် စိန်သန်းက အလုပ်လုပ်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသဖြင့် နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ဘက် တောစပ်တွင် ရဲရဲနီလျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ဟေ့... ဟေ့ ဟိုတော်စပ်မှာ နီနီရဲရဲ မျက်လုံးကြီးတွေ တွေ့လိုက်ရတယ်’

ကျန်နှစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်သောအခါ ထိုအရာကို မတွေ့ရတော့။

‘ဘယ်မှာ လဲကွ၊ ဘာမှ လည်း မရှိပါလား’

‘ဒီကောင် သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ’

ထိုသို့ဆိုပြီး သုံးယောက်သား ဂူပေါက်ရှိရာသို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။ ။

မကြာမီ ထိုသစ်ပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အပေါက်ဝကို ချုံနွယ်များ ပိတ်နေသော ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ဂူပေါက်ဝတွင် ပိတ်နေသော ချုံနွယ်များကို သဲကြီးမဲကြီး ရှင်းလင်းနေကြစဉ် သူတို့ သုံးယောက် နောက်ဘက်မှ နီရဲသော မျက်လုံးအစုံနှင့် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် လာပြီး ၎င်းတို့ အပေါ်သို့ ခုန်အုပ် လိုက်လေတော့သည်။ ။

ပါလာသော လက်နက်များ ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း အင်အားကြီးသော ထိုသတ္တဝါကြီး၏ လျင်မြန်

သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူသုံးယောက်မှာ အမှောင်ထုထဲမှာ မရှုမလှ ခံရလေသည်။ ။

‘သမန်းကျား... သမန်းကျား’

ထိုသို့ ကယောင်ကတမ်းနှင့် အော်ဟစ်ရင်း သိန်းတင်နှင့်စိန်သန်းမှ နေရာတွင် သေဆုံးသွားပြီး အေးကျော်တစ်ယောက်သာ ဒဏ်ရာများ ဖြင့် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားနိုင်လေတော့သည်။ ။

မဟူရာညကတော့ ထိုမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြင်ကွင်းကို သိ ပ်သည်းလွန်းသော အမှောင်ထုထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့သည်။ ။
